24/11/2019

Κυριακάτικο Κήρυγμα

/ Επικαιρότητα

Ένας πλούσιος , ἀγαπητοί μου, εἶνε τὸ πρόσωπο τῆς περικοπῆς τοῦ εὐαγγελίου. Εἶνε Νέος καὶ ἀηδιάζει τὴν πεζότητα, θέλει νὰ πετάξῃ ψηλά, νοσταλγεῖ τὴν αἰωνιότητα. Ἔτσι πλησιάζει τὸ Χριστό.

Ἀκοῦστε τὴν ἐξομολόγησί του·Κύριε! Ἀπὸ μικρὸς προσπάθησα νὰ ζήσω κατὰ τὶς θεῖες ἐντολές. Δὲν μόλυνα τὰ χέρια μου μὲ αἷμα, δὲν προσέβαλα τὴν οἰκογενειακὴ τιμὴ ἄλλου, δὲν ἔκλεψα, δὲν ψευδώρκησα, τίμησα τοὺς γονεῖς. Ἀλλ᾽ αὐτὰ ἄραγε ἀρκοῦν γιὰ νὰ πάρω εἰσιτήριο γιὰ τὴν αἰώνιο ζωή;

Μήπως ἔχω κάποια ἔλλειψι; «Τί ἔτι ὑστερῶ; » (Ματθ. 19,20).
Ὁ Κύριος διακρίνει στὸ βυθὸ τῆς ψυχῆς το υἔνα φρικτὸ νόσημα, τὴ φιλαργυρία . Καὶ ὁ ἰατρὸς συνιστᾷ τὸ φάρμακο, τὴν ἀγάπη, ποὺ θυσιάζει τὰ πάντα γιὰ τοὺς ἀδελφούς. «Πάντα ὅ σα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς» (Λουκ. 18,22).

Νά τὸ δραστικὸ φάρμακο. Ἀλλ᾽ ὁ νέος διστάζει. Ὁ λόγος τοῦ φαίνεται βαρύς· ἐκούσια πενία, φάρμακο πολὺ πικρό. Δὲν θὰ τὸ πάρῃ. Προτίμησε τὸ χρυσὸ παρὰ τὸ Χριστό. Καὶ χάθηκε.

Ἂς φοβηθοῦμε, ἀδελφοί, μήπως χαθοῦμε κ᾽ἐμεῖς. Γιατὶ κ᾽ ἐμεῖς ἔχουμε ἐλλείψεις καὶ δὲνφροντίζουμε γιὰ διόρθωσι. Ὡς ἔνοχοι ποὺ εἴμαστε , ἂς πλησιάσουμε τὸν Κύριο κι ἂς ρωτήσουμε· «Κύριε, ἐσὺ ποὺ διέκρινες στὴν καρδιὰ τοῦ νέου τὴ

φιλαργυρία, φανέρωσε καὶ σ᾽ ἐμᾶς ποιά πάθη, ποιές ἐλλείψεις ἔχει ὁ χαρακτήρας μας.

Κύριε, σὲ τί ὑστεροῦμε;». Θὰ μιλήσω, ἀδελφοί μου, παραβολικά.
Κάποιος εἶνε ἀδιάθετος. Νιώθει ἀνορεξία, κόπωσι, ζάλη. Πόνους ὅμως δὲν ἔχει.

Δὲν εἶνε τίποτα, λέει, θὰ περάσῃ. Ἀλλ᾽ ἡ ἀδιαθεσία συνεχίζεται πολλὲς μέρες. Τὸν πιάνει ἀυπνία. Ἀρχίζει πιὰ ν᾽ἀνησυχῇ κ᾽ ἔτσι πάει στὸ ἰατρεῖο.

—Γιατρέ, εἶνε τώρα μερικὲς βδομάδες ποὺ δὲ νιώθω καλά. Ὁ γιατρὸς ἐξετάζει, ἀκροάζεται, μετράει σφυγμούς, ἀλλὰ δὲ βρίσκει κάτι.

—Περίεργο, λέει, ὅλα ἐν τάξει· ἀλλ᾽ ἂς ἐξετάσουμε καλύτερα. Κάνει ἀκτινογραφία καὶ ἀναλύσεις, καὶ τώρα βρίσκεται, ὅτι κάπου στὸν ὀργανισμὸ ἄρχισε νὰ πλέκῃ θανατηφόρο δίχτυ τὸ μικρόβιο μιᾶς νόσου, ποὺ καὶ τ᾽ ὄνομά της ἀκόμα τρομοκρατεῖ. Ὁ γιατρὸς εἰδοποιεῖ·

—Βρέθηκε τὸ μικρόβιο. Μὴν ἀπελπίζεσαι ὅμως· τὸ κακὸ εἶνε στὴν ἀρχή· θὰ σοῦ δώσω ἀγωγὴ καὶ θὰ σωθῇς.

Αὐτὰ εἶνε ἕνα παράδειγμα, μιὰ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ νομίζει ὅτι εἶνε ψυχικὰ ὑγιής. Ἐξετάζει ἐπιπόλαια τὸν ἑαυτό του καὶ λέει· Εἶμαι ἐν τάξει! Νὰ τὸν πιστέψουμε, νὰ τοῦ ἐκδώσουμε πιστοποιητικὸ ψυχικῆς ὑγείας, νὰ τὸν ἀνακηρύξουμε καὶ ἅγιο; Πόσο ἀπατᾶται ὁ δυστυχής! Ἐνῷ λέει ὅτι εἶνε ἐν τάξει, τὸν πιάνει στενοχώρια, δὲ μενει εὐχαριστημένος μὲ τὸν ἑαυτό του.

—Κάτι ἔχω, μονολογεῖ, ποὺ δὲ μ᾽ ἀφήνει νὰ χαρῶ... Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ ἐπισκεφθῇ ἕνα ψυχικὸ ἰατρεῖο, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἵδρυσε ἐδῶ στὴ γῆ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

Ποιό εἶνε τὸ ἰατρεῖο; Εἶνε –μὴ εἰρωνευθῆτε–τὸ ἐξομολογητήριο. Ἐκεῖ ἕνας ἐπιστήμονας τῶν ψυχῶν, σεβάσμιος πνευματικὸς πατέρας , ποὺ ἐκπαιδεύτηκε χρόνια στὴν τέχνη τῆς διαγνώσεως καὶ θεραπείας τῶν ψυχικῶν νόσων, τὸν δέχεται.

—Τί πρέπει νὰ κάνω, πάτερ, γιὰ νὰ βρῶ τὴ γαλήνη; Καὶ ὁ πνευματικὸς ἰατρός, ἀφοῦ ἀκροᾶται, «ἀκτινοσκοπεῖ», ἀναλύει τὰ ψυχικὰ φαινόμενα καὶ τὰ διάφορα περιστατικὰ τοῦ βίου, μετὰ ἀπὸ κοπιώδη καὶ ἐπιμελῆ ἔρευνα ἀποφαίνεται·

—Παιδί μου, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς σου μὲ τὸ φακὸ τοῦ Εὐαγγελίου διέκρινα ἕνα πλέγμα κακίας· ὀνομάζεται θυμός.

Μὲ τὴν παραμικρὴ ἀφορμή, γιὰ μικρὰ καὶ ἀσήμαντα πράγματα, χάνεις τὴν ἠρεμία

σου, ἐξάπτεσαι, γίνεσαι ἔξαλλος, φαρμακώνεις τὴ ζωή σου, ἀναστατώνεις τὸ περιβάλλον, δημιουργεῖς ἔχθρες, ἐπεκτείνεις τὸ μῖσος. Ἔχεις, παιδί μου, τόσα καλά, ἀλλὰ ὁ θυμὸς θὰ σὲ φάῃ, θὰ γίνῃ ὁ νεκροθάφτης σου.

Εἶνε μία σοβαρὴ ἔλλειψις τοῦχαρακτῆρος σου, γιὰ τὴν ὁποία ὁ Κύριος σοῦ ἀπευθύνει τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴν παρατήρησι· «Ἔτι ἕν σοι λείπει», ἐκρίζωσε τὸ θυμό, καὶ φύτεψε τὸ δένδρο τῆς πραότητος , ποὺ κάτωἀπ᾽ τὴ σκιά του θὰ βρῇ ἀνάπαυσι ἡ ψυχή σου.Αὐτὰ θὰ πῇ στὸν ἕνα ὁ πνευματικός. Στὸν δεύτερο ποὺ θὰ ἔρθῃ καὶ θὰ ρωτήσῃ

— «Τί ἔτι ὑστερῶ;» , ὁ πνευματικὸς θὰ πῇ μὲ στοργή·

—Τὸ ἐλάττωμά σου εἶνε ἡ κοσμικότης, ἡ κλίσι πρὸς τὶς τέρψεις καὶ διασκεδάσεις.

Ἀπὸ κοσμικὸ κέντρο σὲ κοσμικὸ κέντρο, ἀπὸ χορὸ σὲ χορό, ἀπὸ θέατρο σὲ θέατρο... τί κερδίζεις; Τὸν καιρό σου χάνεις. Καὶ μόνο αὐτό; Τὸ μυαλό σου γεμίζει μὲ εἰκόνες καὶ παραστάσεις ποὺ δημιουργοῦν θύελλα καὶ δὲ σ᾽ ἀφήνουν νὰ ἡρεμήσῃς. Ἄσε τὴν τύρβη τῆς κοσμικῆς ζωῆς, ζῆσε μὲ πνευματικότητα, γίνε ἐσωτερικώτερος, καὶ θὰ δοκιμάσῃς χαρὰ ἀνώτερη, τὴ χαρὰ τοῦ Κυρίου.

Στὸν τρίτο, ποὺ ἔρχεται συντετριμμένος , ὁ πνευματικὸς θὰ πῇ·

—Παιδί μου, ἔχεις κάνει ὣς τώρα πολλὰ καλά. Ἀλλὰ τί τὸ ὄφελος; Ἕνα κακὸ τείνει νὰ σὲ ὑποτάξῃ, νὰ ἀχρηστεύσῃ ὅλες τὶς καλωσύνες σου. Στὰ βάθη σου ἀναπτύχθηκε καρκίνωμα ποὺ ὁλοένα ἁπλώνεται κι ἀπομυζᾷ τοὺς χυμοὺς τῆς ψυχῆς· εἶνε ἡ μνησικακία.

Κάποιος σοῦ ἔκανε κακὸ κ᾽ ἐσὺ ἀπὸ τότε δὲ θέλεις νὰ τὸ ξεχάσῃς· ἡ ἀνάμνησί του εἶνε ζωηρή. Τὴν εἰκόνα τῆς ἀδικίας σοῦ φρεσκάρει συνεχῶς ὁ Ἑωσφόρος. Γι᾽ αὐτὸ ἀκοῦς τὸ ὄνομα τοῦ ἐχθροῦ σου καὶ ταράζεσαι, διψᾷς ἐκδίκησι.

Εἶνε ἀνάγκη ν᾽ ἀντιδράσῃς. Τὸ φάρμακο ποὺ σοῦ δίνω εἶνε δοκιμασμένο, φέρνει ἀποτελέσματα. Λέγεται συγχώρησις · πρέπει νὰ δοθῇ μὲ ὅλη τὴν καρδιά, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ μόριο μνησικακίας.
Ἔτσι ἀνακαλύπτονται τὰ πάθη. Διότι οἱ ἠθικὲς ἐλλείψεις εἶνε δυσδιάκριτες ἀπὸ μᾶς τοὺς ἴδιους καὶ ζοῦμε σὲ ἄγνοια τοῦ ἑαυτοῦ μας.

Ὁ ἄνθρωπος, ἐνῷ ἐξερεύνησε τὸ Βόρειο Πόλο, δὲν ἔχει ἐξερευνήσει τὸν ἑαυτό του, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἄγνωστος. Δὲν γνωρίζειτὴν ψυχική του κατάστασι. Ἡ ὑπερηφάνεια,μὲ τὴν ὁποία ἀνατρέφεται ἀπὸ παιδί, σκεπάζει μὲ πέπλο τὶς ἠθικὲς ἐλλείψεις καὶ δημιουργεῖ τὴν αὐταπάτη, ὅτι καλύτερος ἄνθρωπος δὲν ὑπάρχει.

Πῶς θὰ διαλυθῇ ἡ αὐταπάτη; Ἄριστο μέσο, ποὺ ἀνοίγει τὰ μάτια νὰ δοῦμε τὰ βάθη

μας, εἶνε ἡ ἱερὰ ἐξομολόγησις . Μὲ τὸ μυστήριο αὐτὸ ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει τὸν Κύριο καὶ λέει· Κύριε, ἀγνοῶ τὸν ἑαυτό μου. Ζῶ στὸ σκοτάδι. Ἡ ὑπερήφανη ἰδέα ποὺ ἔχω γιὰ ἀσήμαντα ἔργα μου, οἱ ἔπαινοι, οἱ κολακεῖες, τὰ ψέματα τῶν γύρω, ὅλ᾽ αὐτὰ μὲ τυφλώνουν.

Σύ, ὁ καρδιογνώστης, γνωρίζεις καὶ τὴ δική μου καρδιά, ποιά εἶνε τὰ πάθη καὶ τὰ ἐλαττώματά της. Αὐτὴ τὴν ἱερὴ στιγμὴ θέτω τὸν ἑαυτό μου ὑπὸ τὴν ἔρευνα τοῦ πνευματικοῦ. Βάλε τὸ δάκτυλό σου στὴ μυστικὴ πληγή μου . Ὑπόδειξε τί δίαιτα πρέπειν᾽ ἀκολουθήσω, ποιά φάρμακα νὰ πάρω γιὰ νὰ ξαναβρῶ τὴν ψυχική μου ὑγεία. Εἶνε αὐτὴ τόσο πολύτιμη, ὥστε ὅ,τι διατάζεις θὰ τὸ κάνω. Καὶ ὁ Κύριος διὰ τοῦ πνευματικοῦ ἀπαντᾷ·

—Παιδί μου, σὲ ἐξέτασα.

Ἔχεις ῥωγμὲς – ἐλλείψεις ποὺ σὲ ἀσχημίζουν. Ἀλλὰ μὴ φοβᾶσαι.
Πίστευε σ᾽ ἐμένα. Ἐγώ, ποὺ ἔδωσα τὴ θεραπεία σὲ σωματικῶς ἀνιάτους, θὰ δώσω καὶ σ᾽ ἐσένα τὴν ψυχικὴ ὑγεία ποὺ ποθεῖς.

Ἀρκεῖ νὰ ἐκτελέσῃς τὴ συνταγὴ ποὺ σοῦ δίνει ἐκ μέρους μου ὁ πνε ματικός. Ὑπ᾽ αὐτὸ τὸν ὅρο, θ᾽ ἀναλάβῃς, θὰ νικήσῃς τὰ πάθη, θὰ βγῇς ἀπὸ τὸ θεραπευτήριό μου ὑγιὴς καὶ θὰ φωνάξῃς· «Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστιν» (Λουκ. 18,27).

Ὅλοι, ἀγαπητοί μου, ὅσοι βαπτισθήκαμε κι ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία, θὰ ἔπρεπε νὰ εἴμαστε ἅγιοι. Δυστυχῶς, ὅπως δείχνει ἡ ἔρευνα τοῦ ἐξομολογητηρίου, εἴμαστε ἀτελεῖς . Ὁ καθένας μας ἔχει κάποια ἔλλειψι, τὴν ἀχίλλειο πτέρνα, τὴν ἀδύνατη πλευρά του.

Ἀλλὰ ἡ θρησκεία μας εἶνε ἡ ἰδεώδης· μᾶς δείχνει τὴν κορυφὴ τῶν Ἰμαλαΐων τῆς ἀρετῆς καὶ λέει· Ἐμπρός, βαδίζετε διαρκῶς πρὸς τὰ ἄνω, «γίνεσθε τέλειοι» (Α΄ Κορ. 14,20). Ναί, ὁ Κύριος, τὸ πρότυπο τῆς τελειότητος, θέλει νὰ γίνουμε κ᾽ ἐμεῖς «τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι» (Ἰακ. 1,4).

Καμμιά ἔλλειψι νὰ μὴν παρουσιάζῃ ὁ χαρακτήρας μας. Ὅπως μία μικρὴ ῥωγμὴ στὰ ὕφαλα τοῦ πλοίου μπορεῖ νὰ τὸ βυθίσῃ, ἔτσι κ᾽ ἕνα μικρὸ ἐλάττωμα ποὺ μένει ἀπολέμητο μπορεῖ νὰ μᾶς καταστρέψῃ. Ὁ Ἰούδας ἕνα ἐλάττωμα εἶχε, τὴ φιλαργυρία· τὸ ἄφησε, γιγαντώθηκε καὶ τὸν ἔπνιξε. Ἂς προσέξουμε τὸν ἑαυτό μας.

Γιατὶ ἔρχεται ἡ ὥρα ποὺ θὰ στηθῇ ἡ πλάστιγγα τῆς Θείας Δικαιοσύνης καὶ θὰ μᾶς ζυγίσῃ μὲ ἀκρίβεια, κι ἀλλοίμονο σ᾽ ὅποιον δώσῃ τὴν ἔνδειξι «μανή, θεκέλ, φάρες» · αὐτὸς μετρήθηκε, ζυγίστηκε, βρέθηκε λειψός (Δαν. 5,25-28). Λειψὸς στὰ ἔργα ἀγάπης πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον. Λειψός, ἐνῷ τοῦ δόθηκαν τόσες εὐκαιρίες νὰ

διορθωθῇ.

Κύριε, τρέμω. Δὲν θέλω νὰ βρεθῶ λειψὸς τὴν ἡμέρα ἐκείνη. Σὰν τὸ Δαυῒδ πέφτω καὶ παρακαλῶ· «Γνώρισόν μοι, Κύριε, τὸ πέρας μου καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν μου, τίς ἐστιν, ἵνα γνῶ τί ὑστερῶ ἐγώ» (Ψαλμ. 38,5).

Ἀξίωσέ με, πρὶν κλείσω τὰ μάτια, νὰ γνωρίσω τὸν ἑαυτό μου, ν᾽ ἀναπληρώσω ἐλλείψεις, νὰ ἐκπληρώσω καθήκοντα, καὶ γαλήνιος νὰ πορευθῶ στὴ χώρα τῆς αἰωνιότητος, γιὰ ν᾽ ἀκούσω τὴ γλυκειὰ ἐκείνη φωνή· «Εἴσελθε εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου σου» (Ματθ. 25,21).

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος
Γραπτὴ ὁμιλία, ἡ ὁποία μεταδόθηκε ἀπὸ τὸν ῾Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Λαρίσσης τὸ 1949 στὴν καθαρεύουσα